

Pomalů jsem položila lžičku a dávala pozor, aby při dotyku s keramickým víkem nádrže necinkla. Rychle jsem rozdrtila prášek, dala jej na lžičku, přidala kapku vody z umyvadla a zamíchala to. Když jsem vzniklou směs natahovala do stříkačky, nemohla jsem si pomoci a musela jsem se sama sobě smát.

Sto procentně jsem první člověk v historii, který si píchá drogy na záchodech pro zaměstnance na policejní stanici, pomyslela jsem si, když jsem si utáhla opasek okolo bicepsu. Od té doby, co Javier mě a Kaylu naučil, jak si to píchnout, byl život o tolik jednodušší. Když jsem si teď píchala, nosila jsem dlouhé rukávy i v létě a na strupy si dávala korektor, abych je skryla před Eliotem. A taky jsem si dávala pozor, aby oblast ruky, kam jsem si píchala, byla co nejmenší. Eliot si jaksi nikdy nevšiml. Pořád jsem ještě nevěděla, jak vysvětlím Mitchovi, jak většina jeho zboží zmizela, aniž bych za ně měla peníze, ale na to byl čas. V té chvíli jsem si musela pospíšet a střelit si to, jelikož na mě čekal můj přítel.

Zasunula jsem hrot jehly pod kůži, a jakmile jsem cítila, že pronikl do žíly, trochu jsem potáhla píst, abych to potvrdila. Krev z žíly mi vtančila do stříkačky a já okamžitě vtlačila drogu do svého oběhu.

Jakmile byla stříkačka prázdná, vytáhla jsem ji, nasunula na jehlu kryt a sundala si opasek.

Chvilí jsem v klidu poseděla, zatímco se roztok rozbíhal krevním řečištěm, masíroval každou buňku mého těla a navozoval mi stav blažené rozkoše. Tohle byl ten nejlepší pocit, jaký jsem kdy zažila – a trval jen asi patnáct sekund.

Jakmile bylo po všem, toužila jsem po tom znovu. Žila jsem pro těch patnáct sekund. Během té krátké doby to bylo, jako by mým tělem projela vlna, a když zmizela, odnesla s sebou všechny mé starosti a obavy zpátky do moře. Byla to zázračná droga, s níž jsem se v mžiku cítila líp, normálně, nikdy víc nemocná, a vždy připravená ovládnout svět.

Než jsem odešla z toalet, na okamžik jsem se na sebe dívala v zrcadle. Nepoznala jsem odraz člověka, který se na mě díval. Celá má existence byla lež, každé slovo, jež vyšlo z úst, bylo lživé. Byla jsem podvodnice.

Dlouhá léta jsem nosila masku a ten muž na druhé straně dveří neměl ponětí, že se zamiloval do závislé, prolhané zlodějky. Nenáviděla jsem to, co se ze mě stalo. Přála jsem si, aby to skončilo. Ale pomýšlení na abstinenční příznaky bylo hrůzostrašné; raději bych umřela, než abych musela znovu cítit tu bolest.

„Můžeme?“ zeptal se Eliot, když jsem přišla do vestibulu. „Právě mi volali; nějaký fetiš se údajně předávkoval na parkovišti Walmartu.“

„Ježiši, kdy se ti lidé poučí?“ zeptala jsem se, kroutila hlavou a zamávala Sharle na rozloučenou.